

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

25 września 2017

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 318/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 318/02	Sprawa C-123/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 marca 2017 r. – Nefiye Yön/Landeshauptstadt Stuttgart.	2
2017/C 318/03	Sprawa C-163/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2017 r. Abubacarr Jawo/Republika Federalna Niemiec	2
2017/C 318/04	Sprawa C-269/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Andreas Niemeyer/Brussels Airlines SA/NV	3
2017/C 318/05	Sprawa C-309/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 29 maja 2017 r. – Stadtwerke Delmenhorst GmbH/Manfred Bleckwehl	4

2017/C 318/06	Sprawa C-329/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 1 czerwca 2017 r. – Gerhard Prenninger i in.	4
2017/C 318/07	Sprawa C-366/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 14 czerwca 2017 r. – Jörg Scharnweber i Henning Kuhlmann/Société Air France SA	5
2017/C 318/08	Sprawa C-371/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2017 r. – Uber BV/Richard Leipold	5
2017/C 318/09	Sprawa C-379/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Società Immobiliare Al Bosco Srl	6
2017/C 318/10	Sprawa C-384/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 27 czerwca 2017 r. – Dooel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistik N&N/Budapest Rendőrfőkapitánya	6
2017/C 318/11	Sprawa C-385/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden (Niemcy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.	7
2017/C 318/12	Sprawa C-391/17: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	7
2017/C 318/13	Sprawa C-423/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag (Niderlandy) w dniu 13 lipca 2017 r. – Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC	8
2017/C 318/14	Sprawa C-432/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 lipca 2017 r. – Dermot Patrick O'Brien/Ministry of Justice (dawniej Department for Constitutional Affairs)	9
2017/C 318/15	Sprawa C-434/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 18 lipca 2017 r. – Human Operator Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság	10
2017/C 318/16	Sprawa C-446/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerechte Antwerpen (Belgia) w dniu 24 lipca 2017 r. – Woonhaven Antwerpen/Khalid Berkani, Asmae Hajji	10
Sąd		
2017/C 318/17	Sprawa T-336/17: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – The GB Foods/EUIPO – Yatecomeré (YATEKOMO)	12
2017/C 318/18	Sprawa T-361/17: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Eco-Bat Technologies i in./Komisja .	13
2017/C 318/19	Sprawa T-424/17: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Fruit of the Loom/EUIPO – Takko (FRUIT)	14
2017/C 318/20	Sprawa T-434/17: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – younique/EUIPO – Jafer Enterprises R&D (younique products)	14
2017/C 318/21	Sprawa T-451/17: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2017 r. – Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie/Komisja	15

2017/C 318/22	Sprawa T-466/17: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2017 r. – Printeos i in./Komisja	16
2017/C 318/23	Sprawa T-475/17: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Rogesa/Komisja Europejska	17
2017/C 318/24	Sprawa T-478/17: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r.– Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija/JUR	18
2017/C 318/25	Sprawa T-481/2017: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/JUR	19
2017/C 318/26	Sprawa T-486/17: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Foodterapia/EUIPO – Cloetta Italia (DIETOX)	20
2017/C 318/27	Sprawa T-492/17: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2017 r. – Fleig/ESDZ	20
2017/C 318/28	Sprawa T-493/17: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2017 r. – Stancu/ERCEA	21
2017/C 318/29	Sprawa T-494/17: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Iccrea Banca/Komisja i SRB	22
2017/C 318/30	Sprawa T-495/17: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2017 r. – Sedes Holding/EUIPO (gratis)	24
2017/C 318/31	Sprawa T-496/17: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Sedes Holding/EUIPO (gratis)	24
2017/C 318/32	Sprawa T-500/17: Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja	25

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 318/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 309 z 18.9.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 300 z 11.9.2017

Dz.U. C 293 z 4.9.2017

Dz.U. C 283 z 28.8.2017

Dz.U. C 277 z 21.8.2017

Dz.U. C 269 z 14.8.2017

Dz.U. C 256 z 7.8.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 marca 2017 r. – Nefiye Yön/Landeshauptstadt Stuttgart.

(Sprawa C-123/17)

(2017/C 318/02)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Nefiye Yön*Strona pozwana:* Landeshauptstadt Stuttgart**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy klauzula „standstill” zawarta w art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia została w pełni zastąpiona przez klauzulę „standstill” zawartą art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia, czy też zgodność z prawem nowych ograniczeń swobody przepływu pracowników, które zostały wprowadzone między wejściem w życie decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia a rozpoczęciem obowiązywania art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia, należy nadal oceniać zgodnie z art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia?
- 2) Jeśli na pytanie 1 należy udzielić takiej odpowiedzi, że art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia nie został w pełni zastąpiony, to czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące art. 13 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia w pełnym zakresie odnosi się do stosowania art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia z takim skutkiem, że art. 7 decyzji nr 2/76 Rady Stowarzyszenia co do zasady obejmuje także wprowadzone z mocą od dnia 5 października 1980 r. uregulowanie krajowe, na podstawie którego dołączenie współmałżonka do tureckiego pracownika uzależnia się od wydania wizy krajowej?
- 3) Czy wprowadzenie takiego uregulowania krajowego uzasadnione jest nadrzędnym względem interesu ogólnego, a zwłaszcza celem efektywnej kontroli imigracji i sterowania kierunkami migracji, jeśli szczególne okoliczności właściwe dla danego przypadku zostają uwzględnione poprzez stosowanie klauzuli dotyczącej przypadków przedstawiających nadmierne trudności?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2017 r. Abubacarr Jawo/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-163/17)

(2017/C 318/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abubacarr Jawo

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla uznania, że osoba ubiegająca się o azyl „uciekła” w rozumieniu art. 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 604/2013⁽¹⁾, niezbędne jest ustalenie, że osoba ta celowo i świadomie wymyka się organom krajowym właściwym do dokonania przekazania, aby udaremnić lub utrudnić owo przekazanie, czy też wystarczy, że osoba ta od dłuższego czasu nie przebywa w przydzielonym jej lokalu mieszkalnym, a organ ten nie ma wiedzy na temat miejsca jej pobytu, wobec czego nie jest w stanie dokonać planowanego przekazania?

Czy zainteresowana osoba może powoływać się na prawidłowe stosowanie wskazanego przepisu i podnosić, w postępowaniu zmierzającym do podważenia decyzji o przekazaniu, że sześciomiesięczny termin na dokonanie przekazania upłynął, ponieważ osoba ta nie uciekła?

- 2) Czy do przedłużenia terminu określonego w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 604/2013 wystarczy, że dokonujące przekazania państwo członkowskie już przed upływem tego terminu powiadomi odpowiedzialne państwo członkowskie o tym, że dana osoba uciekła, wyznaczając przy tym konkretny, nie dłuższy niż 18 miesięcy termin, w którym przekazanie zostanie dokonane, czy też termin ten może zostać przedłużony jedynie w ten sposób, oba uczestniczące w procedurze państwa członkowskie wspólnie ustalą nowy termin?
- 3) Czy przekazanie osoby ubiegającej się o azyl odpowiedzialnemu państwu członkowskiemu jest niedozwolone, jeśli w wypadku przyznania tej osobie międzynarodowej ochrony, ze względu na warunki życia, jakich można spodziewać się w tym państwie, istnieje poważne ryzyko, że osoba ta byłaby traktowana w sposób, o którym mowa w art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Czy kwestia ta należy jeszcze do zakresu zastosowania prawa Unii?

Według jakich kryteriów prawa Unii należy oceniać warunki życia osoby, której zostało przyznane prawo do międzynarodowej ochrony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 18 maja 2017 r. – Andreas Niemeyer/Brussels Airlines SA/NV**

(Sprawa C-269/17)

(2017/C 318/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andreas Niemeyer

Strona pozwana: Brussels Airlines SA/NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zdanie 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „odległości” oznacza jedynie ustalaną w oparciu o metodę ortodromiczną bezpośrednią odległość pomiędzy miejscem odlotu i ostatnim miejscem przylotu i to bez względu na rzeczywiście przebytą trasę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches
Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 29 maja 2017 r. – Stadtwerke Delmenhorst GmbH/
Manfred Bleckwehl**

(Sprawa C-309/17)

(2017/C 318/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stadtwerke Delmenhorst GmbH

Strona pozwana: Manfred Bleckwehl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 3 w związku z załącznikiem A lit. b) i c) do dyrektywy 2003/55/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE należy interpretować w ten sposób, że nieudzielenie informacji w odpowiednim czasie i bezpośrednio odbiorcom gazu o warunkach, przyczynach i zakresie mających nastąpić zmian cen gazu stoi na przeszkodzie skuteczności takiej zmiany cen?
- 2) W razie udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 3 ust. 3 w związku z załącznikiem A lit. b) i c) do dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE znajduje bezpośrednie zastosowanie od dnia 1 lipca 2004 r. w stosunku do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej zorganizowanego jako podmiot prawa prywatnego (jako niemiecka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), z tego względu, że przytoczone przepisy tej dyrektywy są, z punktu widzenia ich treści, bezwarunkowe i tym samym mogą być stosowane bez ustawy krajowej dokonującej ich transpozycji i przyznają obywatelom prawa w stosunku do podmiotu, który pomimo formy prawnej podmiotu prawa prywatnego podlega państwu, ponieważ jest ono jedynym udziałowcem przedsiębiorstwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, s. 57

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 1 czerwca 2017 r. – Gerhard Prenninger i in.**

(Sprawa C-329/17)

(2017/C 318/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerhard Prenninger, Karl Helmberger, Franziska Zimmer, Franz Scharinger, Norbert Pühringer, Agrargemeinschaft Pettenbach, Marktgemeinde Vorchdorf, Marktgemeinde Pettenbach, Gemeinde Steinbach am Ziehbberg

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „wyrąb przesieki” dla celów przeprowadzenia linii elektroenergetycznej i przez okres jej legalnego istnienia stanowi „wycinanie lasów w celu zamiany przeznaczenia gruntów” w rozumieniu pkt 1 lit. d) załącznika II do dyrektywy 2011/92?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 26, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 14 czerwca 2017 r. – Jörg Scharnweber i Henning Kuhlmann/Société Air France SA

(Sprawa C-366/17)

(2017/C 318/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jörg Scharnweber i Henning Kuhlmann

Strona pozwana: Société Air France SA

Postanowieniem Trybunał Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2017 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2017 r. – Uber BV/Richard Leipold

(Sprawa C-371/17)

(2017/C 318/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Uber BV

Strona pozwana: Richard Leipold

Pytania prejudycjalne

1) Czy przedsiębiorstwo, które współpracując z przedsiębiorstwem oferującym pojazdy do wynajęcia dopuszczone do przewozu osób udostępnia aplikację na smartfony, dzięki której użytkownicy mogą zamówić samochód do wynajęcia wraz z kierowcą, oferuje w istocie usługę przewozu w rozumieniu art. 58 ust. 1 TFUE oraz art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123, jeżeli organizacja tego przedsiębiorstwa jest ściśle związana z usługą przewozu, w szczególności gdy przedsiębiorstwo to

— ustala ceny, obsługuje obrotu płatniczego i warunki przewozu w ramach zleceń

oraz

— oferuje pojazdy, w wynajmie których pośredniczy, pod własną nazwą oraz w ramach jednolitych akcji rabatowych?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

2) Czy można uznać za usprawiedliwione zakazanie świadczenia usług takiego rodzaju, jak w niniejszym sporze, na podstawie celu, jakim jest utrzymanie konkurencyjności oraz możliwości funkcjonowania transportu taksówkowego i przy uwzględnieniu aspektu ochrony porządku publicznego zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2006/123 oraz przy uwzględnieniu aktualnych uwarunkowań transportu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 26 czerwca 2017 r. – Società Immobiliare Al Bosco Srl**

(Sprawa C-379/17)

(2017/C 318/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Uczestnik: Società Immobiliare Al Bosco Srl

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 38 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ stosowanie przewidzianego w prawie państwa wykonania terminu, po upływie którego dane orzeczenie nie może już zostać wykonane, do funkcjonalnie porównywalnego orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, które zostało uznane i którego wykonalność została stwierdzona w państwie wykonania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 27 czerwca 2017 r. – Doeel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistik N&N/Budapest Rendőrfőkapitánya

(Sprawa C-384/17)

(2017/C 318/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Doeel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistik N&N.

Strona pozwana: Budapest Rendőrfőkapitánya.

Pytania prejudycjalne

1. Czy przesłanka proporcjonalności ustanowiona przez art. 9a dyrektywy 1999/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe ⁽¹⁾ w wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zawartej w wyroku z dnia 22 marca 2017 r., wydanym w sprawach połączonych C-497/15 i C-498/15 Euro-Team (EU:C:2017:229), stanowi przepis dyrektywy o bezpośrednim stosowaniu?
2. W przypadku, gdyby przesłanka proporcjonalności ustanowiona przez art. 9a dyrektywy 1999/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe w wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zawartej w wyroku z dnia 22 marca 2017 r., wydanym w sprawach połączonych C-497/15 i C-498/15 Euro-Team (EU:C:2017:229), nie stanowiła przepisu dyrektywy o bezpośrednim stosowaniu:

to czy wykładnia prawa krajowego zgodna z prawem Unii pozwala i wymaga, aby sąd krajowy i krajowy organ administracyjny – w braku działalności ustawodawczej w krajowych ramach prawnych – uzupełnili właściwe uregulowanie węgierskie w niniejszej sprawie materialnymi kryteriami przesłanki proporcjonalności ustanowionymi w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 marca 2017 r., wydanym w sprawach połączonych C-497/15 i C-498/15, Euro-Team (EU:C:2017:229)?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 187, s. 42.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden
(Niemcy) w dniu 26 czerwca 2017 r. – Torsten Hein/Albert Holzkamm GmbH & Co.**

(Sprawa C-385/17)

(2017/C 318/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Torsten Hein

Strona pozwana: Albert Holzkamm GmbH & Co.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za czas urlopu było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeżeli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego przeciętnego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez krajowe przepisy ustawowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za czas urlopu w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię tych przepisów krajowych?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniom art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, ponieważ w krajowym orzecznictwie sądów najwyższych wcześniej stwierdzono, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W wypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej
Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-391/17)

(2017/C 318/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak wyrównania utraty danej kwoty zasobów własnych, która powinna była zostać ustalona i udostępniona budżetowi Unii na podstawie art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia 1552/1989⁽¹⁾ (art. 2, 6, 10, 12 i 13 rozporządzenia 609/2014⁽²⁾), gdyby świadectwa wywozowe w odniesieniu do przywozu aluminium z Anguilli w latach 1999-2000 nie zostały wydane niezgodnie z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG⁽³⁾, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 (następnie art. 10) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej), oraz
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W okresie od marca 1999 r. do czerwca 2000 r. aluminium pochodzące z państw trzecich i najpierw przywożone do Anguilli było, po dokonaniu ponownego wywozu z Anguilli, przywożone do Włoch. Władze Anguilli zapewniały dotację dla transportu w zakresie wywozu w kwocie 25 USD za tonę metryczną (zwaną dalej „pomocą w zakresie transportu”) w odniesieniu do towarów przewożonych tranzytem przez Anguillę. Ta „pomoc w zakresie transportu” zapewniona przez Anguillę dla przewożonych tranzytem towarów i odpowiadająca zwrotowi cła powodowałaby stwierdzenie niedopuszczalności zwolnienia celnego w przypadku ponownego wywozu z Anguilli i przywozu do UE. Władze Anguilli błędnie zastosowały art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG poprzez wydanie świadectw wywozowych, pomimo że przesłanki ku temu nie zostały spełnione. W następstwie naruszenia art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG wynikającego z błędnego wydania przez Anguillę świadectw wywozowych Włochy miały trudności w pobraniu cła na podstawie art. 24 WE (obecnie art. 29 TFUE).
2. Zjednoczone Królestwo jest finansowo odpowiedzialne za utratę tradycyjnych zasobów własnych spowodowaną przez wydanie świadectw wywozowych niezgodne z art. 101 ust. 2 decyzji 91/482/EWG. Władze Zjednoczonego Królestwa nie podjęły wszystkich właściwych środków w celu ochrony finansowych interesów Unii oraz w celu zapewnienia prawidłowego zastosowania decyzji 91/482/EWG przez organy Anguilli. Każde państwo członkowskie ma obowiązek zapewnić, że jego terytoria zamorskie prawidłowo stosują wszelkie obowiązujące je akty prawne, takie jak decyzja 91/482/EWG, w celu skutecznej ochrony finansowych interesów UE.
3. W przypadku gdy działanie lub zaniechanie organów danego państwa członkowskiego prowadzi do utraty zasobów własnych, Unia powinna otrzymać równowartość kwoty utraconych zasobów własnych. Tym samym Zjednoczone Królestwo powinno zrekomensować budżetowi Unii całkowitą kwotę utraconych zasobów własnych oraz uiścić odsetki za zwłokę na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 168, s. 39)

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Europejską Wspólnotą Gospodarczą (Dz.U. L 263, s. 1)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag (Niderlandy) w dniu 13 lipca 2017 r. – Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC

(Sprawa C-423/17)

(2017/C 318/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Staat der Nederlanden

Druga strona postępowania: Warner-Lambert Company LLC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 dyrektywy 2001/83⁽¹⁾ lub inny przepis prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie, w drodze którego osoba wnosząca o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu generycznego w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2001/83 lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia informuje urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej produktu generycznego nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, należy uznać za wniosek o ograniczenie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, który musi skutkować tym, że pozwolenie na dopuszczenie do obrotu lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia zawiadomiła urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 11 i art. 21 ust. 3 dyrektywy 2001/83 lub inne przepisy prawa Unii sprzeciwiają się temu, by w ramach pozwolenia wydanego na podstawie art. 6 w związku z art. 10 dyrektywy 2001/83 właściwy organ publikował charakterystykę produktu leczniczego i ulotkę informacyjną wraz z częściami odnoszącymi się do wskazań lub dawkowania, objętymi wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, w sytuacji gdy osoba wnosząca o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu lub będąca posiadaczem takiego pozwolenia zawiadomiła urząd, iż w charakterystyce produktu leczniczego i ulotce informacyjnej nie umieszcza tych części charakterystyki referencyjnego produktu leczniczego, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej?
- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie drugie ma znaczenie fakt, że właściwy organ wymaga od posiadacza pozwolenia, aby zamieścił w ulotce informacyjnej, którą musi dołączyć do opakowania produktu leczniczego, odesłanie do strony internetowej tego organu, na której opublikowana jest charakterystyka produktu leczniczego włącznie z tymi częściami, które odnoszą się do wskazań lub dawkowania i objęte są wynikającym z patentu prawem osoby trzeciej, podczas gdy na podstawie art. 11 dyrektywy 2001/83 części te nie są umieszczane w ulotce informacyjnej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 lipca 2017 r. – Dermot Patrick O’Brien/ Ministry of Justice (dawniej Department for Constitutional Affairs)

(Sprawa C-432/17)

(2017/C 318/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Dermot Patrick O’Brien

Druga strona postępowania: Ministry of Justice (dawniej Department for Constitutional Affairs)

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 97/81⁽¹⁾, a w szczególności klauzula 4 załączonego doń porozumienia ramowego, dotycząca zasady niedyskryminacji, wymaga, aby okresy pracy, które miały miejsce przed upływem terminu transpozycji tej dyrektywy, były uwzględniane przy wyliczaniu kwoty emerytury pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze godzin, w sytuacji gdy byłyby one uwzględniane przy wyliczaniu emerytury porównywalnego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC – załącznik: Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin (Dz.U. 1998, L 14, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 18 lipca 2017 r. – Human Operator Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

(Sprawa C-434/17)

(2017/C 318/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Human Operator Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság

Pytanie prejudycjalne

Czy należy interpretować decyzję wykonawczą Rady (UE) 2015/2349 z dnia 10 grudnia 2015 r.⁽¹⁾ w ten sposób, że sprzeciwia się ona praktyce Węgier, zgodnie z którą uważa się, że przepis prawa krajowego, który został przyjęty w wyniku wspomnianej decyzji wykonawczej i który ustanawia wyjątek od art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE, wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2015 r., to jest w dniu, od którego powinna ona być stosowana, przy czym wspomniana decyzja wykonawcza nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego mocy wstecznej jej skutków lub jej stosowania, a z drugiej strony, we wniosku o udzielenie zezwolenia na ustanowienie wyjątku, Węgry wskazały tę datę, jako początkową datę stosowania?

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/2349 z dnia 10 grudnia 2015 r. upoważniająca Węgry do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2015, L 330, s. 53).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 24 lipca 2017 r. – Woonhaven Antwerpen/Khalid Berkani, Asmae Hajji

(Sprawa C-446/17)

(2017/C 318/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Vredegerecht te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Woonhaven Antwerpen

Strona pozwana: Khalid Berkani, Asmae Hajji

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy koncesjonowane przez rząd flamandzki towarzystwo socjalnego budownictwa mieszkaniowego, które wynajmuje mieszkanie socjalne konsumentowi w zamian za czynsz – zależący z jednej strony od wartości rynkowej, którą rzeczzone towarzystwo samo ustaliło, i, z drugiej strony od dochodu i składu rodziny najemcy – należy uważać za przedsiębiorcę w rozumieniu prawa [Unii]?
- 2) Czy w przypadku najmu mieszkania socjalnego przez konsumenta stosunek między koncesjonowanym towarzystwem budownictwa socjalnego i konsumentem, a w szczególności art. 11 umowy formularzowej, który stanowi element tego stosunku, jest umową w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾?

- 3) Czy umowa lub stosunek prawny uregulowany przez przepisy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, w ramach którego koncesjonowane towarzystwo socjalnego budownictwa mieszkaniowego wynajmuje mieszkanie socjalne konsumentowi, są objęte zakresem zastosowania dyrektywy 93/13/EWG [...], i czy takie koncesjonowane towarzystwo socjalnego budownictwa mieszkaniowego, które wynajmuje mieszkanie socjalne konsumentowi w zamian za czynsz, zależący z jednej strony od wartości rynkowej, którą rzeczony towarzystwo samo ustaliło, i, z drugiej strony, od dochodu i składu rodziny najemcy – należy w kontekście tego wynajmu uważać za sprzedawcę lub dostawcę w rozumieniu przywołanej powyżej dyrektywy?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15, t. 2, s. 288.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2017 r. – The GB Foods/EUIPO – Yatecomeré (YATEKOMO)

(Sprawa T-336/17)

(2017/C 318/17)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: The GB Foods (L'Hospitalet de Llobregat, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Buganza González i E. Torner Lasalle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Yatecomeré, SL (Ribadumia, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „YATEKOMO” – unijny znak towarowy nr 11 703 568

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2017 r. w sprawie R 1506/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi na decyzję izby odwoławczej EUIPO z dnia 13 marca 2017 r. (sprawa R 1506/2016-5) za dopuszczalną i jej uwzględnienie poprzez stwierdzenie nieważności decyzji izby odwoławczej EUIPO oraz poprzez przywrócenie i stwierdzenie ważności znaku towarowego nr 11 703 568 „YATEKOMO” dla ogółu towarów z klas 29 i 30, dla których pierwotnie wnoszono o rejestrację;
- orzeczenie, że znak towarowy „YATEKOMO” jest powszechnie znany;
- nakazanie EUIPO udostępnienia Sądowi wszystkich dokumentów złożonych przez stronę skarżącą, a składających się na akta prowadzonego przed EUIPO postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku towarowego, co umożliwi zbadanie całości dokumentacji przedłożonej w sprawie.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Znak towarowy „YATEKOMO” nie narusza art. 8 rozporządzenia nr 207/2009. Słowny unijny znak towarowy nie koliduje z wcześniejszym hiszpańskim znakiem towarowym o charakterze mieszanym „ya te comeré el vacío que te llena”.
- Powszechna znajomość nabyta przez znak towarowy nr 11 703 568 „YATEKOMO”.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Eco-Bat Technologies i in./Komisja**(Sprawa T-361/17)**

(2017/C 318/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Zjednoczone Królestwo), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Niemcy) i Société Traitements Chimiques des Métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Francja) (przedstawiciele: M. Brealey, QC, adwokaci I. Vandenborre i S. Dionnet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 1 lit. b) decyzji Komisji C(2017) 900 final, zmienionej w dniu 6 kwietnia 2017 r. decyzją C(2017) 2223 final z dnia 6 kwietnia 2017 r., w sprawie AT.40018 – Recykling akumulatorów samochodowych oraz obniżenie grzywny nałożonej na stronę skarżącą, tak aby uwzględniała ona reprezentatywną wartość zakupów w okresie naruszenia oraz prawidłowy czas trwania uczestnictwa strony skarżącej w przejawach naruszenia we Francji, a także zniesienie wynoszącej 10 % podwyżki zastosowanej na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżącą twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji oraz jej prawo do obrony w ten sposób, że w zaskarżonej decyzji po raz pierwszy określiła wartość zakupów mającą posłużyć za podstawę obliczenia grzywny.
2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżącą utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, przyjmując za punkt odniesienia przy ustalaniu grzywny wartość zakupów strony skarżącej z 2011 r.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżącą podnosi, że Komisja naruszyła zasady odpowiedzialności osobistej, równego traktowania i proporcjonalności, a także obowiązek uzasadnienia, poprzez nieuwzględnienie mniejszego zaangażowania strony skarżącej w przejawy działalności kartelu we Francji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, a także zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, poprzez brak odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego zastosowano pkt 37 wytycznych i dokładnie taką podwyżkę grzywny.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję zasad proporcjonalności i równego traktowania poprzez odmienne potraktowanie karteli w zakresie zakupów i karteli w zakresie sprzedaży.
6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżącą twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony poprzez zastosowanie podwyżki grzywny na podstawie pkt 37 wytycznych bez zasygnalizowania tej okoliczności w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz poprzez brak wydania uzupełniającego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i brak zorganizowania ponownego przesłuchania.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji poprzez brak zasygnalizowania zamiaru zastosowania pkt 37 wytycznych na wcześniejszym etapie postępowania administracyjnego.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2017 r. – Fruit of the Loom/EUIPO – Takko (FRUIT)**(Sprawa T-424/17)**

(2017/C 318/19)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fruit of the Loom, Inc. (Bowling Green, Kentucky, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Małynicz, QC, i V. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Takko Holding GmbH (Telgte, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „FRUIT” – unijny znak towarowy nr 5 077 508

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie R 2119/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – younique/EUIPO – Jafer Enterprises R&D (younique products)**(Sprawa T-434/17)**

(2017/C 318/20)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: younique LLC (Utah, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jafer Enterprises R&D, SLU (Granollers, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „younique products” – zgłoszenie nr 1 191 504

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie R 1564/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami związanymi z niniejszą skargą i przez nią spowodowanymi, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą; lub w razie wstąpienia do postępowania przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą w charakterze interwenienta solidarne obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami związanymi z niniejszą skargą i przez nią spowodowanymi, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, jako że Izba popełniła błąd w odniesieniu do poziomu uwagi właściwego kręgu odbiorców i podobieństwa rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2017 r. – Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie/Komisja

(Sprawa T-451/17)

(2017/C 318/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie e.V. (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Stein, P. Friton i H.J. Prieß)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji o numerze rejestracyjnym BK/abd/ener.c.1(2017)2122195 w zakresie, w jakim na stronie 5 nakazuje stosowanie wartości emisyjnej w wysokości 99,57 g CO₂eq za MJ metanolu do celów obliczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku biodiesla; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ poprzez odejście od przepisanej metodologii obliczania
  - Strona skarżąca twierdzi, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b) należy stosować metodologię określoną w części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE, jeżeli przy obliczaniu wartości emisyjnej uwzględnia się wartości rzeczywiste. Zgodnie z pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE emisję spowodowaną stosowanym paliwem, eu, uznaje się za zerową dla biopaliw i biopłynów. W zakwestionowanym komunikacie wymaga się, by w wyznaczonym terminie w dobrowolnych systemach certyfikacyjnych stosowana była kalkulacja odbiegająca od pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy, która obejmuje także emisje spowodowane stosowaniem paliwa.
  - Odejście od pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE narusza wymogi proceduralne tej dyrektywy. Dostosowanie metodologii określonej w załączniku V do dyrektywy wymaga zawsze zgodnie z art. 19 ust. 7 zdanie drugie dyrektywy zachowania procedury przewidzianej w art. 25 ust. 4 dyrektywy. Norma ta odsyła z kolei do art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WG⁽²⁾ z uwzględnieniem art. 8 tej decyzji, zgodnie z którym należy zwołać kontrolny komitet regulacyjny, zaś Parlament Europejski i Rada Europejska są zobowiązane dokonać kontroli. Forma nieformalnego komunikatu wydanego w krótkim terminie nie powinna być zostać wybrana.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązujących w prawie Unii zasad proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wskutek wyznaczenia nieodpowiednio krótkiego terminu przejściowego dla systemów certyfikacyjnych w celu wdrożenia sprzecznej z dyrektywą metodologii obliczania do dnia 1 września 2017 r.
- Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest zapewniona, ponieważ terminy proceduralne i terminy na dokonanie transpozycji były nieodpowiednio krótkie.
  - Naruszenie zasady pewności prawa ma miejsce z powodu nieakceptowalnych trudności w dokonaniu transpozycji.

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- (²) 1999/468/WE: Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. 1999, L 184, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2017 r. – Printeos i in./Komisja

(Sprawa T-466/17)

(2017/C 318/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Printeos, SA (Alcalá de Henares, Hiszpania), Printeos Cartera Industrial, SL (Alcalá de Henares), Tompla Scandinavia AB (Sztokholm, Szwecja), Tompla France (Fleury Mérogis, Francja) i Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH (Leonberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Brokelmann i P. Martínez-Lage Sobredo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 4112 final z dnia 16 czerwca 2017 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39780 – Koperty);
- posiłkowo, w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 1 zaskarżonej decyzji, a mianowicie i) obniżenie kwoty podstawowej grzywny o 95,3671 % na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, oraz ii) dodatkowo, obniżenie kwoty grzywny, po obniżkach ze względu na współpracę i postępowanie ugodowe, o co najmniej 33 %;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. (sprawa T-95/15, Printeos/Komisja) Sąd stwierdził nieważność art. 2 ust. 1 lit. e) decyzji Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie AT.39780, nakładającej na skarżące grzywnę w kwocie 4 729 000 EUR.

Zaskarżona decyzja zawiera dodatkowe informacje na temat metodologii zastosowanej przez Komisję oraz okoliczności faktycznych uwzględnionych przez nią w celu ustalenia i dostosowania kwot podstawowych grzywien w decyzji z 2014 r. oraz nałożenia grzywny w tej samej wysokości co grzywna nałożona w decyzji z 2014 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz ne bis in idem.

- Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżona decyzja zmienia decyzję z 2014 r., mimo że jest ona ostateczna, z wyjątkiem jej art. 2 ust. 1 lit. e), którego nieważność stwierdził Sąd, oraz ponownie nakłada grzywnę w takiej samej wysokości jak grzywna nałożona w decyzji z 2014 r., której nieważność została stwierdzona przez Sąd.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia równego traktowania przy ustalaniu wysokości grzywien
  - Strona skarżąca utrzymuje w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji zastosowano wyjątkowe dostosowania kwot podstawowych grzywien na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, prowadzące do dyskryminacji strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i niedyskryminacji przy ustalaniu kwoty grzywiny
  - Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji nie wzięto pod uwagę grzywiny, która została już nałożona przez hiszpański urząd ochrony konkurencji w dniu 25 marca 2013 r. za stosowanie ograniczających konkurencję praktyk w sektorze kopert papierowych, ani nie uwzględniono okoliczności, że skarżące są jedynymi spośród ukaranych przez Komisję przedsiębiorstwami, które zostały także ukarane przez krajowy urząd ochrony konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Rogesa/Komisja Europejska

(Sprawa T-475/17)

(2017/C 318/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i A. Sitzer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2017 r., posiłkowo decyzji z dnia 11 lipca 2007 r., oddalającej drugi wniosek z dnia 29 maja 2007 r. (Nr. 2017/1788), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący spełnienia przesłanek prawa dostępu do dokumentów.
  - Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾ w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 ⁽²⁾, ponieważ przysługuje jej prawo dostępu do żądanych dokumentów.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku wyjątku określonego w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.
  - Strona skarżąca twierdzi, że żądane dokumenty nie obejmują wrażliwych interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 i że w każdym wypadku istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ich ujawnieniem.
  - Strona skarżąca twierdzi następnie, że podstawa odmowy określona w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którym dostęp do dokumentu można odmówić, gdy ujawnienie naruszyłoby ochronę postępowania sądowego lub opinii prawnej, również nie ma zastosowania, ponieważ przedstawiona przed Trybunałem sprawa C-80/16 (ArcelorMittal Atlantique i Lorraine) została praktycznie rozstrzygnięta w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r.
  - Ponadto strona skarżąca twierdzi, że w każdym wypadku Komisja powinna była udzielić jej częściowego dostępu, wykreślając w danym wypadku dane poufne. W konsekwencji decyzja Komisji jest również niezgodna z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 i z określoną w art. 5 ust. 4 TUE zasadą proporcjonalności.

3. Zarzut trzeci, dotyczący uchybienia proceduralnego, jakiego dopuściła się Komisja.

- Wreszcie, strona skarżąca twierdzi, że naruszono art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001. Pomimo podwójnego przedłużenia terminu, ostatnio na czas nieokreślony, w dacie wniesienia skargi nie przyjęto bowiem żadnej decyzji dotyczącej drugiego wniosku skarżącej złożonego w dniu 29 maja 2017 r. W art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 przewidziano zaś możliwość jednego przedłużenia terminu, o 15 dni roboczych, a nie możliwość przedłużenia na czas nieokreślony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija/JUR

(Sprawa T-478/17)

(2017/C 318/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: La Mutualidad General de la Abogacía, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt, Hiszpania) i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos, Mutualidad de Previsión Social a prima fija (Madryt) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, adwokaci)

Strona pozwana: Junta Única de Resolución

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Junta Única de Resolución z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08).
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja wszczęła postępowanie dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec Banco Popular Español.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji naruszenia prawa do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego [art. 41 ust. 2 lit. b) i c) i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony (art. 41 ust. 2 KPPUE).
  - Twierdzi się w tym zakresie, że procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziana w art. 18, 24 ust. 2 lit. a) i art. 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ jest sprzeczna z prawem do obrony w zakresie, w jakim nie pozwala podmiotom, których ona dotyczy, na jakiegokolwiek, choćby najmniejsze uczestnictwo w postępowaniu. Tą samą sprzecznością z prawem są obarczone zdaniem skarżących art. 32, 38 i 43 dyrektywy 2014/59/UE ⁽²⁾, ponieważ nie przewidują one żadnego wysłuchania osób, których dotyczy postępowanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności (art. 17. ust. 1 KPPUE) i zasady swobody przedsiębiorczości (art. 16 KPPUE).
  - W tym względzie twierdzi się, że art. 21, 22, 24 i 27 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, a także art. 38 i 63 dyrektywy UE 2014/59 naruszają prawo własności i zasadę swobody przedsiębiorczości, ponieważ zezwalają na sprzedaż akcji instytucji kredytowej bez możliwości sprzeciwu i bez uzyskania zgody akcjonariuszy oraz przyznają organom prowadzącym postępowanie restrukturyzacyjne i likwidacyjne uprawnienia do zmniejszenia kapitału do zera poprzez umorzenie akcji, bez wysłuchania i bez zgody akcjonariuszy lub właściwych organów spółki.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego uznanego w art. 47 KPPUE i art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez naruszenie zasady równości broni i w konsekwencji, prawa do sprawiedliwego postępowania.
5. Zarzut piąty skargi dotyczący naruszenia art. 18 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 32 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ Junta Unica de resolución dopuściła się oczywistego błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w ww. przepisach dla przyjęcia wspomnianej decyzji.
6. Zarzut szósty skargi dotyczący naruszenia zasady ostrożności bankowej (zasada ostrożności), ponieważ istnieją inne alternatywne środki niż wymienione w zaskarżonej decyzji, w tym wczesna interwencja, które sprzeciwiały się przyjęciu decyzji, o treści, takiej jak zaskarżona.
7. Zarzut siódmy skargi oparty na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
8. Zarzut ósmy skargi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do prawa własności.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2004, ponieważ nie można uznać oceny niezależnego biegłego jako „rozsądnej, ostrożnej i realistycznej”.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 24 rozporządzenia (UE) nr 806/2004 i art. 39 ust. 2 lit. a), b) i f) dyrektywy 2014/59/UE ze strony pozwanej, ponieważ przepisy dotyczące procedury konkurencyjnej sprzedaży podmiotu ustalone przez Sesión Ejecutiva Ampliada w dniu 3 czerwca 2017 r. nie są przejrzyste, ponieważ sprzyjały potencjalnemu nabywcy (Banco Santander) poprzez brak maksymalizacji ceny sprzedaży.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz. U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz. U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/JUR

(Sprawa T-481/2017)

(2017/C 318/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno (Madryt, Hiszpania) i SFL – Stiftung für Forschung und Lehre (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: R. Pelayo Jiménez i A. Muñoz Aranguren, adwokaci)

Strona pozwana: Junta Única de Resolución

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Junta Única de Resolución z dnia 7 czerwca 2017 r. (SRB/EES/2017/08);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same, jak podniesione w sprawie T-478/17 Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/JUR.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Foodterapia/EUIPO – Cloetta Italia (DIETOX)**(Sprawa T-486/17)**

(2017/C 318/26)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Foodterapia, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Erdozain López i J. Galán López)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Cloetta Italia Srl (Cremona, Włochy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający:* strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „DIETOX” – zgłoszenie nr 13 072 798*Postępowanie przed EUIPO:* postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 maja 2017 r. w sprawie R 1611/2016-5**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2017 r. – Fleig/ESDZ**(Sprawa T-492/17)**

(2017/C 318/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Skarżący:* Stephan Fleig (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 19 września 2019 r. przez dyrektora dyrekcji „Zasoby ludzkie” Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), działającego w charakterze organu uprawnionego do zawierania umów o pracę, rozwiązania umowy skarżącego o pracę na czas nieokreślony ze skutkiem od dnia 19 czerwca 2017 r. (zgodnie z brzmieniem decyzji o rozwiązaniu wynikającej z oddalenia zażalenia skarżącego wniesionego w dniu 19 kwietnia 2017 r.);

- nakazanie ESDZ zapłaty na rzecz skarżącego, tytułem naprawienia wyrządzonej mu krzywdy, odpowiedniej kwoty, której dokładną wysokość określi Sąd według swego uznania;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez ESDZ obowiązku staranności, zasady dobrej administracji (artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), zasady proporcjonalności, a także ochrony przed nieuzasadnionym zwolnieniem (artykuł 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, określonego w art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2017 r. – Stancu/ERCEA

(Sprawa T-493/17)

(2017/C 318/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Magdalena Catalina Stancu (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat F. Elia)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (Bruksela, Belgia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (A) co do istoty sprawy: stwierdzenie nieważności/niezgodności z prawem aktu niekorzystnego dla skarżącej, jakim było zwolnienie z pracy, o którym to akcie poinformowano ją ustnie w dniu 10 stycznia 2017 r., wraz z natychmiastowym przywróceniem stosunku pracy i nakazaniem pozwanej zapłaty całego wynagrodzenia, które powinno zostać wypłacone w okresie przejściowym;
- (B) co do istoty sprawy: stwierdzenie nieważności aktu niekorzystnego dla skarżącej, jakim była decyzja z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przedłużenia okresu próbnego oraz stwierdzenie, że po 1 listopada 2016 r. nie istniała umowa w sprawie okresu próbnego;
- (C) co do istoty sprawy: stwierdzenie nieważności/niezgodności z prawem ostatecznego sprawozdania z dochodzenia administracyjnego CMS 16/035 z dnia 7 listopada 2016 r., doręczonego w dniu 16 listopada 2016 r., ze wszystkich wskazanych powodów, oraz nakazanie, aby sprawozdanie z dochodzenia administracyjnego zostało usunięte z systemu Sysper oraz z jakiegokolwiek innej bazy danych w instytucjach UE;
- (D) co do istoty sprawy: stwierdzenie nieważności/niezgodności z prawem aktu niekorzystnego dla skarżącej, jakim było zwolnienie z pracy z dnia 22 grudnia 2016 r., zwane „pismem kierowanym do Pani Cataliny Stancu”, które dotarło do skarżącej w dniu 24 stycznia 2017 r. ze wszystkich wskazanych powodów, wraz z natychmiastowym przywróceniem stosunku pracy i nakazaniem pozwanej zapłaty odszkodowania obejmującego wynagrodzenie, które powinno zostać wypłacone w okresie od dnia zwolnienia z pracy do dnia wydania wyroku. Alternatywnie, w razie, gdyby skarżąca nie mogła zostać przywrócona do pracy, nakazanie ERCEA wypłaty odszkodowania za utracone wynagrodzenie do chwili wygaśnięcia umowy (styczeń 2018) w wysokości 39 000 EUR;
- (E) co do istoty sprawy: w każdym razie, nakazanie ERCEA wypłacenia pracownikowi kwoty 300 000 EUR albo jakiegokolwiek innej (wyższej lub niższej) kwoty, jaką Sąd może uznać za słuszną, jako odszkodowania za poważne naruszenie dobrego imienia skarżącej oraz jej osobistej i zawodowej reputacji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Rozwiązanie stosunku pracy, o którym poinformowano ustnie i bez podania przyczyny narusza art. 25 regulaminu pracowniczego, który stanowi, że „Każda decyzja indywidualna, która jest podejmowana na podstawie przepisów niniejszego regulaminu pracowniczego, jest niezwłocznie przekazywana na piśmie zainteresowanemu urzędnikowi. Jakakolwiek decyzja powodująca negatywne skutki dla urzędnika powinna zawierać uzasadnienie.[...]”. Pisemne powiadomienie pracownika gwarantuje, że ten ostatni ma świadomość decyzji dotyczących jego stosunku pracy.
2. Akt przedłużenia umowy w sprawie okresu próbnego po pierwsze, narusza art. 84 regulaminu pracowniczego – WZIP, bowiem w art. 84 ust. 3 jest przewidziane, że okres próbny zostaje przedłużony w wyjątkowych przypadkach „[...] zgodnie z ust. 1[...]”, które jest konkretnym odesłaniem nieuzasadniającym przedłużenia na czas nieokreślony lub niepewny; po drugie, narusza art. 84 ust. 2 WZIP, który przewiduje, że stosunek pracy na okres próbny może zostać rozwiązany w dowolnym czasie przed upływem okresu próbnego, pozostawiając osiem dni na sformułowanie uwag dotyczących wniosku o zwolnienie z pracy, a w każdym razie „[...] z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia [...]”.
3. Sprawozdanie z dochodzenia administracyjnego jest niezgodne z prawem, ponieważ opiera się na e-mailu wysłanym przez pracownika, którego treść – jak przyznaje strona przeciwna – została zmieniona i ponieważ wyraża jedynie subiektywne wątpliwości co do prawdziwości dokumentów złożonych przez pracownika bez zlecenia dokonania oceny technicznej.
4. Decyzja pracodawcy z dnia 22 grudnia 2016 r. jest w sposób oczywisty nieważna, ponieważ ma na celu zakończenie stosunku pracy, który już nie istniał, gdyż został rozwiązany wskutek ustnego zwolnienia z pracy. Ponadto: A) rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem z powodu niepomysłnego ukończenia okresu próbnego jest niezgodne z prawem, ponieważ od dnia 1 listopada 2016 r. nie było już okresu próbnego; B) niezgodny z prawem charakter zarzutów zawartych w sprawozdaniu z dochodzenia administracyjnego, dokonanych na podstawie oceny niepomysłnego ukończenia okresu próbnego powoduje, że rozpatrywany akt zwolnienia z pracy jest całkowicie i absolutnie arbitralny i niezgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Iccrea Banca/Komisja i SRB

(Sprawa T-494/17)

(2017/C 318/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: P. Messina, F. Isgro i A. Dentoni Litta, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2016/06 z dnia 15 kwietnia 2016 r., jak również wszystkich późniejszych decyzji tego organu, na podstawie których Banca d'Italia przyjął następujące decyzje: nr 1547337/16 z dnia 29 grudnia 2016 r.; nr 0333162/17 z dnia 14 marca 2017 r.; nr 0334520/17 z dnia 14 marca 2017 r.; nr 1249264/15 z dnia 24 listopada 2015 r.; nr 1262091/15 z dnia 26 listopada 2015 r.;
- naprawienie szkody wyrządzonej Iccrea Banca przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji podczas wykonywania jej funkcji ustalania składek należnych od skarżącej i polegającej na wyższych wydatkach poniesionych przez Iccrea Banca;
- pomocniczo, na wypadek nieuwzględnienia powyższych żądań, stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 1 lit. a) i f) [rozporządzenia 2015/63] (lub ewentualnie całego rozporządzenia) z powodu sprzeczności z podstawowymi zasadami równości, niedyskryminacji i proporcjonalności;
- w każdym wypadku, obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2016/06 z dnia 15 kwietnia 2016 r., jak również wszystkich późniejszych decyzji tego organu, na podstawie których Banca d'Italia przyjął decyzje wzywające do wniesienia składek na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku przekazania decyzji, naruszenia zasady przejrzystości, naruszenia i błędnego zastosowania art. 15 TFUE, a także naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.
  - Skarżąca podnosi w tym zakresie, że nigdy nie umożliwiono jej zapoznania się z decyzjami Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ani zrozumienia czysto materialnej roli Banca d'Italia przy wykonaniu tych decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
  - Skarżąca podnosi, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63⁽¹⁾ przy określaniu liczenia składek należnych od skarżącej, ponieważ nie uwzględniła zastosowania zobowiązań wewnątrzgrupowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
  - Skarżąca podnosi, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, co doprowadziło do sytuacji podwójnego liczenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący bezprawnego zachowania organu Unii, a także żądania dotyczącego odpowiedzialności pozaumownej na mocy art. 268 TFUE.
  - Skarżąca podnosi, że zachowanie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji spełnia wszelkie przesłanki niniejszej skargi wymagane na podstawie utrwalonego orzecznictwa europejskiego, to znaczy bezprawność działania zarzucana instytucjom, faktyczne istnienie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a podnoszoną szkodą.
5. Zarzut piąty, pomocniczy i incydentalny, dotyczący naruszenia zasady skuteczności, równoważności i równego traktowania, skutkującego brakiem stosowania rozporządzenia 2015/63.
  - Skarżąca podnosi, że ewentualna sprzeczność pomiędzy powyższym rozporządzeniem a sytuacją skarżącej naruszyłaby zasady wskazane powyżej, ponieważ z jednej strony składki podmiotów, które znajdują się w takiej samej sytuacji faktycznej jak Iccrea, podlegałyby zmniejszeniu, co skutkowałoby bezprawnym pogorszeniem sytuacji skarżącej, a w konsekwencji analogiczne sytuacje byłyby traktowane w sposób odmienny.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 15 TFUE, braku możliwości zapoznania się przez skarżącą z decyzjami Rady, a także wniosku o udostępnienie tych decyzji.
  - Skarżąca podnosi, że nie miała jeszcze możliwości zapoznać się z decyzjami dotyczącymi lat 2015, 2016 i 2017 odnoszącymi się do jej sytuacji, które to zachowanie jawnie narusza art. 15 TFUE oraz prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, niezależnie od ich formy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz. U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2017 r. – Sedes Holding/EUIPO (gratis)**(Sprawa T-495/17)**

(2017/C 318/30)

Język postępowania: niderlandzki

Strony*Strona skarżąca:* Sedes Holding AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci K. Ongena i C. Du Jardin)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „gratis” – zgłoszenie nr 15 950 637*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2017 r. w sprawie R 507/2017-2**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zgodnie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączenie sprawy, której dotyczy niniejsza skarga, ze sprawą, której dotyczy skarga na decyzję EUIPO w sprawie R 506/2017-2, do celów rozpoznania w ramach ustnego etapu postępowania ze względu na ich powiązanie;
- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną, a w związku z tym:
  - po pierwsze, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie EUIPO rejestracji graficznego znaku towarowego GRATIS (zgłoszenie nr 15 950 637) dla wszystkich towarów objętych zgłoszeniem;
  - ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie EUIPO rejestracji graficznego znaku towarowego GRATIS (zgłoszenie nr 15 950 637) dla „perfum, produktów kosmetycznych, środków zapachowych i dezodorantów osobistych”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie ogólnych zasad prawa Unii.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2017 r. – Sedes Holding/EUIPO (gratis)**(Sprawa T-496/17)**

(2017/C 318/31)

Język postępowania: niderlandzki

Strony*Strona skarżąca:* Sedes Holding AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci K. Ongena i C. Du Jardin)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „gratis” – zgłoszenie nr 15 950 603

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2017 r. w sprawie R 506/2017-2.

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem niniejszej sprawy ze skargą na decyzję EUIPO w sprawie R 507/2017-2 ze względu na ich powiązanie do celów łącznego rozpoznania w ramach ustnego etapu postępowania;
- uznanie skargi przedstawionej w piśmie wszczynającym postępowanie za dopuszczalną oraz zasadną i w rezultacie
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie EUIPO wpisania do rejestru znaków towarowych zgłoszenia graficznego unijnego znaku towarowego nr 15 950 603 GRATIS dla wszystkich towarów objętych zgłoszeniem;
  - posiłkowo, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie EUIPO wpisania do rejestru znaków towarowych zgłoszenia graficznego unijnego znaku towarowego nr 15 950 603 GRATIS dla „produktów perfumeryjnych, produktów kosmetycznych, perfum i dezodorantów do użytku osobistego”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie ogólnych zasad prawa Unii.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Hubei Xinyegang Special Tube/Komisja

(Sprawa T-500/17)

(2017/C 318/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hubei Xinyegang Special Tube Co. Ltd (Huangshi, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci E. Vermulst i J. Cornelis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/804 z dnia 11 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów rurowych bez szwu z żelaza innego niż żeliwo lub stali innej niż nierdzewna, o przekroju okrągłym i o średnicy zewnętrznej przekraczającej 406,4 mm pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2017, L 121, s. 3), przynajmniej w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾, a także art. 3.1 i 3.2 porozumienia antydumpingowego WTO przy ustalaniu podcięcia cenowego. Zdaniem strony skarżącej Komisja ograniczyła się do przeprowadzenia porównania matematycznego cen za rok 2015 bez uwzględnienia dynamicznej oceny zmian i trendów cenowych w stosunkach pomiędzy cenami w przywozie a cenami krajowymi. Strona skarżąca podnosi ponadto, iż Komisja nie ustaliła podcięcia cenowego dla całego produktu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego (i art. 3.5 porozumienia antydopingowego WTO) poprzez oparcie analizy związku przyczynowego na niezgodnym z prawem ustaleniu podcięcia cenowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przy ustalaniu związku przyczynowego pomiędzy przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu Unii Komisja popełniła oczywisty błąd, uznając, że 1) istniało powiązanie między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu Unii; oraz że 2) inne czynniki (spadek wyników eksportowych i popytu oraz wzrost przywozu z innych krajów) nie przerywają, indywidualnie lub łącznie, tego związku przyczynowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący uchybienia przez Komisję spoczywającego na niej zobowiązaniu do zachowania należytej staranności i przestrzegania zasady dobrej administracji poprzez odmówienie przeprowadzenia analizy szkody i związku przyczynowego w podziale na segmenty, przez co Komisja nie zapewniła, że jej ustalenia w zakresie szkody i związku przyczynowego nie były niezniekształcone.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL